

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Divi Thomae Aqvinatis Doctoris Angelici Opera Omnia

Summa diligentia ad exemplar Romanæ Impreßionis restituta

Secunda secundae Summa Theologiae

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Venetiis, 1593

5 vtrum oratione sit aliquid determinate petendum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72772](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72772)

do modo dicunt. Et propterea ecclesia Deum rogat, ut faciat sanctos orare pro nobis dicēs. Tribue quæsumus Domine omnes sanctos tuos regere pro nobis orare. Nam vidēs sancti orationes non, nisi cum Deo simus, et illa petitione, ut dicitur est.

noce, vel corde, & iō petitiones, quas ad eos dirigimus, Deo manifestante cognoscunt.

AD TERTIVM Dicendum, quod illi, qui sunt in hoc mundo, aut in purgatorio, nondum fruuntur visione Verbi, ut possint cognoscere ea, que nos cogitamus, vel dicimus. Et ideo eorum suffragia non imploramus orando, sed a vivis petim⁹ colloquēdo.

ARTICVLVS V.

Vtrum in oratione debeamus aliquid determinate a Deo petere.

AD QVINTVM sic procedit. Videtur, quod in oratione nihil determinate a Deo petere debeamus. Quia, ut Damasc. dicit, Oratio, est petitio decenti a Deo. Vnde inefficax est oratio, per quam petitur id, quod non expedit, secundum illud Iac. 4. Petitis, & non accipitis, eo quod male petatis. sed sicut dicit Rom. Quid oremus, sicut oportet, nescimus: ergo non debemus aliquid orando determinate petere.

¶ 2 Præt. Quæcumque aliquid determinate ab alio petit, nititur voluntatem ipsius inclinare ad faciendum id, quod ipse vult: non autem hoc scdere debemus ut Deus velit quod nos volumus, sed magis ut nos velimus, quod ipse vult, ut dicit glo. super illud Psal. 32. Exultate iusti in Domino: ergo non debemus aliquid determinate a Deo in oratione petere.

¶ 3 Præt. Mala a Deo petenda non sunt, ad bona autem Deus nos inuitat: frustra autem ab aliquo petitur, ad quod accipiendum inuitatur: ergo non est determinate aliquid a Deo in oratione petendum.

SED CONTRA est, quod Dominus Matt. 8. & Lii. docuit discipulos determinate petere ea, quæ continentur in petitionibus orationis dominicæ.

RESPON. Dicendum, quod sicut M. Valerius refert, Socrates nihil ultra petendum a diis immortalibus arbitrabatur, quam ut hona tribuerent, quia hi demum scirent, quid unicuique esset utile: nos autem per unumque id uotis expetimus, quod non impetrassemus melius foret. Quæ quidem sententia aequaliter vera est, quantum ad illa quæ possunt malum euentum habere, quibus etiam homo potest male, & bene uti: sic diuitiæ, quæ, ut ibidem dicitur, multis exitio fuerunt, honores etiam complures pessum dederunt: regna, quorum exitus sæpe miserabiles cernuntur: splendida coniugia, quæ nonnunquam funditus domos evertunt. Sunt tamen quedam bona, quibus homo male uti non potest, quæ, s. malum euentum habere non possunt. Hæc autem sunt, quibus beatificamur, & quibus beatitudinem meremur, quæ quidem sancti orando absolute petunt, s. illud 79. Ostende faciem tuam, & salui erimus. Et iterum 118. Deduc me in semitam mandatorum tuorum.

AD PRIMVM ergo dicendum, quod licet homo ex se scire non possit quid orare debeat. Spiritus tñ, ut

A ibidem dicitur, in hoc adiuvat infirmitatē nostram, quod inspirando nobis sancta desideria recte postulare nos facit. Vnde Dominus dicit Io. 4. quod veros adoratores, adorare oportet in spiritu, & ueritate.

AD SECVDVM dicendum, quod cum orando petimus aliqua, quæ pertinent ad nostram salutem, conformamus uoluntatem nostram uoluntati Dei, de qua dicitur 1. ad Timoth. 2. quod uult omnes homines saluos fieri.

AD TERTIVM dicendū, quod sicut bona Deus nos inuitat, quod ad ea non passibus corporis, sed piis desideriis, & deuotis orationibus accedamus.

ARTICVLVS VI.

Vtrum homo debeat temporalia petere a Deo orando.

AD SEPTVM sic proceditur. Videtur, quod homo non debeat temporalia petere a Deo orando. Quia non orando petimus, querimus: sed temporalia non debemus querere, dicitur. n. Matth. 6. Primum querite regnum Dei, & iustitiam eius, & hæc omnia adiucentur uobis, s. temporalia, quæ non querenda dicit, sed adiucentia que sitis. ergo temporalia non sunt in oratione a Deo petenda.

¶ 2 Præt. Nullus petit nisi ea, de quibus est sollicitus: sed de temporalibus sollicitudinem habere non possumus, secundum quod dicitur Matth. 6. Nolite solliciti esse anima uestræ quid manducetis, ergo temporalia petere non debemus orando.

¶ 3 Præt. Per orationem nostram mens debet eleuari in Deum: sed petendo temporalia descendit ad ea, quæ infra se sunt, contra id, quod Apost. dicebat 2. ad Cor. 4. Non contemplantibus nobis quæ uidentur, sed que non uidentur. Quæ enim uidentur, temporalia sunt: quæ autem non uidentur, eterna. ergo non debet homo temporalia in oratione a Deo petere.

¶ 4 Præt. Homo non debet petere a Deo, nisi bona, & utilia: sed quandoque temporalia habita sunt nouicia non solum spiritualiter, sed etiam temporaliter. ergo non sunt in oratione a Deo petenda.

SED CONTRA est, quod dicitur Prouer. 30. Tribue tantum uictui meo necessaria.

RESPON. Dicendū, quod sicut Aug. dicit ad Probā, de orando Deum. Hoc licet orare, quod licet desiderare: Temporalia autem licet desiderare, non quidē principaliter, ut in eis finem cōstituamus, sed sicut quedā adminicula, quibus adiuanur ad tendēdum in beatitudinem, in quā tum. s. per ea uita corporalis fit stentatur, & inquantū nobis organice deseruiunt ad actus uirtutum. Vt etiam Philosoph. dicit in 1. Ethic. & ideo pro temporalibus licet orare. Et hoc est, quod Aug. dicit ad Probam, quod sufficientiam uitæ non indeceter uult, quisquis eam uult, & non amplius: quæ quidem non appetitur propter seipsam, sed propter salutem corporis, & congruentem habitum personæ hominis, ut non sit inconueniens eis, cum quibus uiuendum est. Ista ergo cum habentur, ut teneantur, cum non habentur, ut habeantur, orandum est.

AD PRIMVM ergo dicendum, quod temporalia non sunt querenda principaliter, sed secundario. Vnde Aug. dicit in lib. de serm. do. in monte. Cum dixit illud, primo querendum est, s. regnum Dei, significauit, quia hoc. s. temporale bonum posterius querendum est, non tempore, sed dignitate: illud tamquam bonum nostrum, hoc tamquam necessarium nostrum.

AD II. dicendum, quod non quælibet sollicitudo rerum temporalium est prohibita: sed superflua, & Secunda Secundæ S. Thomæ. BB 3 inor-

4. di. 15. q. 4. art. 5. q. 2.

Epist. 121. c. 12. Et c. 4. & 5. 10. 2.

1. 1. Eth. ca. 8. ad fin. 10. mo 5. Epist. 121. c. 6. circa med. 10. mo 2.

1. 2. cap. 24. paulo a pri. cip. tom. 4.